

Izreka

Članak 4. Uredbe (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice na temelju kojeg se građaninu Unije, državljaninu druge države članice koji uspostavi svoje uobičajeno boravište na državnom području prve države članice i koji je ekonomski neaktivan u smislu da u njoj ne obavlja plaćenu djelatnost, uskrati pravo na „obiteljska davanja” u smislu članka 3. stavka 1. točke (j) te uredbe u vezi s člankom 1. točkom (z) navedene uredbe, tijekom prva tri mjeseca njegova boravka na državnom području te države članice, dok ekonomski neaktivan državljanin dotične države članice ima pravo na takva davanja čak i tijekom prva tri mjeseca poslije svojeg povratka u istu državu članicu nakon što se na temelju prava Unije koristio svojim pravom da se slobodno kreće i boravi u drugoj državi članici.

Članak 24. stavak 2. Direktive 2004/38/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o pravu građana Unije i članova njihovih obitelji slobodno se kretati i boraviti na području države članice o izmjeni Uredbe (EEZ) br. 1612/68 i stavljanju izvan snage direktiva 64/221/EEZ, 68/360/EEZ, 72/194/EEZ, 73/148/EEZ, 75/34/EEZ, 75/35/EEZ, 90/364/EEZ, 90/365/EEZ i 93/96/EEZ treba tumačiti na način da se ne primjenjuje na takav propis.

(¹) SL C 423, 7. 12. 2020.

Presuda Suda (treće vijeće) od 1. kolovoza 2022. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Audiencia Provincial de Barcelona – Španjolska) – M P A/LC D N M T

(Predmet C-501/20) (¹)

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Nadležnost, priznanje i izvršenje odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću – Uredba (EZ) br. 2201/2003 – Članci 3., 6. do 8. i 14. – Pojam „uobičajeno boravište” – Nadležnost, priznavanje, izvršenje sudskih odluka te suradnja u stvarima koje se odnose na obvezu uzdržavanja – Uredba (EZ) br. 4/2009 – Članci 3. i 7. – Državljanin dviju različitih država članica koji borave u trećoj zemlji u svojstvu članova ugovornog osoblja koji rade u delegaciji Europske unije u toj trećoj zemlji – Utvrđivanje nadležnosti – Forum necessitatis”)

(2022/C 408/09)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Audiencia Provincial de Barcelona

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: M P A

Tuženik: LC D N M T

Izreka

1. Članak 3. stavak 1. točku (a) Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1347/2000 i članak 3. točke (a) i (b) Uredbe Vijeća (EZ) br. 4/2009 od 18. prosinca 2008. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršenju sudskih odluka te suradnji u stvarima koje se odnose na obvezu uzdržavanja treba tumačiti na način da, za potrebe određivanja uobičajenog boravišta u smislu te odredbe, ne može biti odlučujući element to što bračni drugovi o kojima je riječ imaju svojstvo članova ugovornog osoblja Europske unije koji rade u delegaciji potonje u trećoj zemlji te imaju diplomatski status u toj trećoj zemlji.

2. Članak 8. stavak 1. Uredbe br. 2201/2003 treba tumačiti na način da, u svrhu utvrđivanja uobičajenog boravišta djeteta, povezanost s majčinim državljanstvom i njezin boravak, prije sklapanja braka, u državi članici suda pred kojim je pokrenut postupak koji se odnosi na roditeljsku odgovornost, nije relevantan, dok je okolnost da su maloljetna djeca rođena u toj državi članici i da su njezini državljani nedostatna.
3. U slučaju da nijedan sud države članice nije nadležan odlučivati o zahtjevu za raskid bračne veze u skladu s člancima 3. do 5. Uredbe br. 2201/2003, članak 7. te uredbe, u vezi s njezinim člankom 6., treba tumačiti na način da činjenica da je tuženik u glavnom postupku državljanin države članice koja nije država suda pred kojim je pokrenut postupak sprječava primjenu odredbe o supsidijarnoj nadležnosti predviđene tim člankom 7. za utvrđivanje nadležnosti tog suda, a da ne sprječava nadležnost sudova države članice čiji je on državljanin za odlučivanje o takvom zahtjevu primjenom nacionalnih pravila o nadležnosti potonje države članice.

U slučaju da nijedan sud države članice nije nadležan za odlučivanje o zahtjevu koji se odnosi na roditeljsku odgovornost na temelju članaka 8. do 13. Uredbe br. 2201/2003, članak 14. te uredbe treba tumačiti na način da činjenica da je tuženik iz glavnog postupka državljanin države članice koja nije država suda pred kojim je pokrenut postupak ne sprječava primjenu odredbe o supsidijarnoj nadležnosti predviđene u tom članku 14.

4. Članak 7. Uredbe br. 4/2009 treba tumačiti na način da:

- u slučaju da uobičajeno boravište nijedne od stranaka u stvarima koje se odnose na obveze uzdržavanja nije u nekoj državi članici, u iznimnim slučajevima može se utvrditi nadležnost koja se temelji na primjeni forum necessitatis iz tog članka 7., ako nijedan sud države članice nije nadležan na temelju članaka 3. i 6. te uredbe, ako postupak nije moguće pokrenuti ili provesti u razumnim okvirima u trećoj državi s kojom je spor usko povezan ili nije moguće, ili postoji dovoljna povezanost s državom članicom suda pred kojim je pokrenut postupak;
- kako bi se smatralo da u iznimnim slučajevima postupak nije moguće pokrenuti ili provesti u razumnim okvirima u trećoj državi, važno je da je, nakon detaljne analize elemenata iznesenih u svakom konkretnom slučaju, pristup pravosuđu u toj trećoj državi otežan, pravno ili činjenično, posebno ako se primjenjuju nepošteni postupovni uvjeti koji su diskriminatorni ili protivni temeljnim jamstvima poštenog suđenja, a da se od stranke koja se poziva na navedeni članak 7. ne zahtijeva da dokaže da je neuspješno pokrenula ili pokušala pokrenuti taj postupak pred sudovima iste treće države, i
- kako bi se smatralo da je spor dovoljno povezan s državom članicom suda pred kojim je pokrenut postupak, moguće je osloniti se na državljanstvo jedne od stranaka.

(¹) SL C 423, 7. 12. 2020.

**Presuda Suda (prvo vijeće) od 1. kolovoza 2022. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio
Landgericht Hannover – Njemačka) – Landkreis Northeim/Daimler AG**

(Predmet C-588/20) (¹)

**(„Zahtjev za prethodnu odluku – Tržišno natjecanje – Zabranjeni sporazumi – Članak 101. UFEU-a –
Tužba za naknadu štete zbog povrede odredbi prava tržišnog natjecanja Unije – Odluka Europske komisije
kojom se utvrđuje povreda – Postupak nagodbe – Proizvodi na koje se odnosi povreda – Specijalizirani
kamioni – Kamioni za prikupljanje kućanskog otpada”)**

(2022/C 408/10)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Landkreis Northeim

Tuženik: Daimler AG